

Amnesie

Frits vraagt zich af hoe diep het gat moet zijn. Hij wil niet langer bezig zijn dan nodig, in ieder geval voorkomen dat de buurvrouw hem ziet en een praatje komt maken. Dus: niet veel dieper dan Dagmar.

Hij steekt de schop in de aarde waar de bloemen die Sofie plantte ongemoeid zijn blijven groeien. Wilde akeleien heten ze; zo iets onthoudt hij. Ze vouwde een handdoek onder haar knieën, verzorgde hun achtertuin en hij keek naar haar billen. Niet perse erg mooi, maar wel van haar.

Het gat is af, toch weifelt hij. Het is een kwestie van een minuut: naar binnen lopen, Dagmar ophalen, zand erover en de boel wat aanstampen. Maar hij ziet zijn buurvrouw in haar woonkamer achter de tv; als ze zich zou omdraaien ziet ze hem meteen.

Dagmar ligt naast hem, op een dekentje op de rijdersstoel. Hij vond het onnodig haar vast te snoeren; hij zal rustig door zijn wijk rijden totdat hij een plekje heeft gevonden waar hij haar ongestoord kan begraven.

Begraven, want dat had Sofie gezegd. Ze had haar op hun jubileum cadeau gedaan, 'een Cavalier King Charles Spaniel,' las ze voor van een briefje. Toen de jonge Dagmar bij hen op schoot in slaap was gevallen had Frits gezegd dat wanneer het dier ooit zou sterven, hij haar zou laten opzetten. Dan zouden ze haar altijd kunnen zien slapen. Sofie werd kwaad: Honden zet je niet op. Je begraaft om te kunnen vergeten, zei ze.

Bermen, parken, sportvelden, sloten; in de omgeving van elk potentieel, vluchtig gegraven gat bevinden zich mensen. Ook wanneer hij de schop nog even in de auto zou laten liggen zullen ze extra op hem letten, want hoewel ze het zullen verbergen, herkennen ze hem wel degelijk. (Net als zijn buurvrouw, die tijdens hun oprijlaangesprekjes steeds persoonlijker vragen over Sofie durft te stellen, maar intussen niet eens het lef heeft om ter sprake te brengen dat ze hem op tv heeft gezien.)

Hij kent de weg hier; als hij onder het viaduct is doorgereden is het meteen een stuk rustiger en groener. Na

een kilometer weiland draait hij zijn auto een klein wilgenbosje in, stapt uit en pakt zijn schop.

Ze was zó trots dat hij gewonnen had, prijsde zijn briljante geheugen. Ze had de aflevering opgenomen en toen ze thuiskwamen hadden ze hem meerdere malen bekeken. Bij de eerste keer zei hij al zijn eigen antwoorden voor. Halverwege de tweede begon hij haar in haar nek te kussen, waardoor ze uiteindelijk op het vloerkleed belandden en het einde helemaal misten. Daar op de grond zei hij: 'Er is maar één quiz waarvoor ik echt alle antwoorden uit mijn hoofd wil leren, en dat ben jij.' Ze had gelachen en hem gezoend en gezegd dat het tentamen volgende week dinsdag om half vier zou zijn.

Nu hij zich verwijderd heeft van alle pottenkijkers hoeft hij zich geen zorgen te maken over graaftijd. Hoe dieper Dagmar zal liggen, hoe sneller hij zal vergeten. Hij begint een nette rechthoek te graven, want zo hoort een graf er uit te zien. Hij gaat in het gat staan zodat hij de schop beter in de grond krijgt. Natte aarde.

Ze wilde ineens op reis, ruim een jaar nadat hij had gewonnen. Niet weer Frankrijk, maar voor een lange tijd naar Ecuador en verder. Bovendien wilde ze uitgaan; op kroegentocht, samen dansles nemen. Voordat je het wist hadden ze kinderen, zei ze, en dan kon je nergens meer heen. Hij zei dat kinderen geen belemmering voor reizen hoefden te zijn en stelde haar voor dat ze misschien met haar vriendinnen op kroegentocht kon gaan. Daarna deed hij het geluid van de televisie weer aan.

Hij loopt naar de auto, pakt Dagmar en legt haar in de kuil. Hij had nog geprobeerd haar aan Sofie terug te geven, maar daar moest ze niets van weten. Het was een cadeautje, en cadeautjes geef je niet terug. Maar van alle souvenirs van hun relatie zorgde het hondje voor de grootste heimwee, dus had hij geprobeerd haar een andere naam te geven. Daisy, Caja, Fifi nota bene... Maar Dagmar kwam er haar mand niet voor uit. Totdat Frits wanhopig naar zijn vrolijk hijgende hondje had gekeken en 'Ja, lach maar,' had gezegd; het beest sprong meteen op. Vervolgens had hij een aantal dagen tijdens zijn ochtend- en avondwandelingen 'Lachmaar, Lachmaar,' geroepen. Maar de mensen keken hem aan alsof hij gek was geworden, dus was hij daar maar weer mee opgehouden.

Het zand glijdt van Dagmars vacht, en Frits denkt aan de handen van Sofie. Hoe ze vele avonden in haar schoot lagen als ze samen in hun vertrouwde uitgesleten plekken voor de buis zaten. Hij ziet ze scherper voor zich dan het wild kwispelen van Dagmars staart. Zijn geheugen werkt in HD: hij ziet haar nagels, haar wijs-, haar ringvinger (nog kaal). De armbanden die ze begon te dragen toen ze 'dan maar alleen' op dansles was gegaan.

'Lig,' zegt hij.

Na haar handen ziet hij nu haar ogen, en dan haar mond, haar glimlach; hoe haar linker mondhoek vreemd trilde, als ze huilde en hem smeekte één keer de tv uit te doen en mee te gaan de stad in. Hoe verrassend koel diezelfde mond stond, die keer dat ze zei dat ze het oké vond, hij daar op de bank, zij ergens anders.

Hij daar op de bank, zij in een verhuisbusje.

Hij gooit een grote scheplading zand over Dagmar.

Het hondje hapt ernaar en blaft.

Hij stapt de kuil in, pakt Dagmar bij haar nekvel en drukt haar naar beneden. Met zijn vrije hand schept hij wat zand over het beestje en stampet het aan.

'Lig! Anders blijft het zo doorgaan.'

Dagmar begint te grommen. Met zijn nagels schraapt Frits een half handje vol hard, compact zand uit de zijkant van de kuil en legt het bovenop de rest. Het beweegt op en neer, zoals dat ook gebeurt wanneer je je op het strand hebt laten ingraven. Dagmar blaft hard.

Dan springt ze uit de kuil. Frits ziet haar tussen de struiken verdwijnen, staart tussen haar benen.

Als hij terugloopt naar de auto ontdekt hij een bos wilde akeleien bij het rechterportier. Deze plant is redelijk zeldzaam in Nederland, wanneer ze in de natuur gevonden wordt is er dikwijls sprake van een verwilderde tuinplant, ze heet *Aquilegia vulgaris* in het Latijn – zulke dingen onthoudt hij. En ineens ziet hij Sofies billen weer voor zich, alsof ze vlak voor hem de auto instapt.